

Cine dorește apă de Borsec?

De George Kun

O vorbă din bătrâni spune că:

Cea mai bună băutură
Este apa minerală;
Ea nu produce chercheleală
Și te vindecă de boală.
(versiune curată, neparodiată)

Apa de Borsec, după cum o știm, este deosebit de gustoasă, împrăștează și domolește setea. Atât stațiunea balneo-climaterică cu același nume cât și regiunea înconjurătoare a Harghitei sunt foarte pitorești. Calitățile curative ale apelor minerale românești erau cunoscute de secole și stațiunile de tratament s-au răspândit și au înflorit peste tot. O combinație fericită de istorie medicală de succes și atracție naturală a creat o tradiție de odihnă și tratament bazată pe mersul la aceste stațiuni balneo-climaterice.

Chiar și în timpurile dificile și restrictive ale fostului regim comunist, o mare parte din populația cu probleme serioase și chiar mai puțin serioase de sănătate a beneficiat de tratament la “băi”. Un bilet tipic de tratament de 18 zile îți dădea dreptul la cazare și mâncare de un standard în general modest, în schimb băile și degustările de ape minerale, prescrise în cantități precise și într-o secvență misterioasă, reprezentau luxul adevărat.

Acest întreg ritual de plimbare de la un izvor numerotat la altul, înconjurat de o natură minunată cu priveliști splendide, oprindu-te să bei și să savurezi apele cu gusturi ciudate, imaginându-ți cu fiecare înghițitură că “bei sănătate” și că te vei simți pe zi ce trece tot mai bine, văzând fețe noi, stând la taclale cu oameni relaxați și veseli, era de ajuns să te rejuveneze și să te vindece de aproape orice boală reală sau imaginară. Lăsând gluma la o parte, beneficiile medicale ale acestor tratamente sunt dovedite și nu se pot nega.

Să nu uităm însă că indiferent de vârstă și condiție medicală, unul din elementele cele mai importante pentru fericirea umană rămâne totuși DRAGOSTEA. În ierarhia complexă a dragostei, cea de tip “balneo-climateric” ocupă un loc unic și de cinste. E greu de imaginat ca cineva care a petrecut aproape trei săptămâni într-o stațiune de tratament să nu fi fost martor sau implicat personal într-o formă oarecare de relație romantică. Chiar dacă pare de necrezut, ambianța creată de ciocnirea de “hai noroc!” a două căni metalice de la izvor, legate cu lanț pentru prevenirea furtului, cu emailul bătut și crăpat, dar pline cu apa vieții și a sănătății, poate avea același efect ca cel creat de ciocnirea a două pahare de cristal cu vin. Depinde, bineînțeles de cine ciocnește cănile. Legătura sufletească formată în aceste condiții e doar o anticipare a legăturii trupești care deseori urmează în mod natural și asta este o realitate ale acestor vacanțe, în care “Finis Coronat Opus”.

Acest mic secret a lui Polichinelle este motivul pentru care unii băutori de apă minerală savurează atât conținutul sticlei, cât și amintirile romantice asociate cu locurile unde aceste ape au fost băute și cu compania în care acest lucru a avut loc.

Am văzut de multe ori cumpărători în magazinele de vinuri plimbându-se agale printre rafturi și etajere cu băuturi și studiind cu atenție varietatea mare de sticle de alcool și etichetele lor sofisticate. Repetarea acestei scene mi s-a părut însă neobișnuită într-un magazin etnic de produse alimentare.

Am fost recent într-un magazin de delicatose rusec și deși am vrut să cumpăr icre roșii, ochii mi-au căzut imediat pe raftul cu sticlele albastre de Borsec, care se pot recunoaște instantaneu. Sufletul mi s-a umplut cu emoție și memoria mi-a fost inundată cu amintiri copleșitoare de natură romantică, toate legate de Borsec. Eram pe atunci foarte tânăr și fericit și Dumnezeu a ales acest loc ca să marcheze o premieră sentimentală de genul pe care omul și-o amintește o viață întreagă. Da, m-am îndrăgostit lulea de o infirmieră ungueroaică locală, de ne-au ieșit aburii prin cap, deși asta nu făcea parte din tratamentul oficial.

Cu această explozie de memorie asociativă am pus imediat patru Borsecuri în coșul de cumpărături.

Atunci am observat un alt cumpărător în spatele meu, un tip înalt, puțin smead, cu ochi mari, negri și mustața groasă, plasat cam între deceniul al cincilea și al șaselea de viață și care părea să se uite intens la conținutul coșului meu.

– Ce fel de apă-i asta? – m-a întrebat el, aratând cu degetul la sticlele din coșul meu.

– E apă de Borsec, din România, i-am răspuns.

– Și e bună?

– Foarte bună, i-am spus. Cea mai bună din România.

La care el:

– Și e chiar bună, bună?

– Ascultă, dom'le, pentru Dumnezeu, de ce nu riști și dumneata să cumperi o sticlă și s-o încerci. Uite, eu am luat patru. E doar \$1.70 sticla, nu cumperi o mașină!

– Bine, bine, zise el, zgâindu-se la niște sticle verzi de Borzhomi din Gruzia. Eu știam foarte bine că și aceea este o apă bună și că localitatea Borzhomi din Caucaz este o stațiune vestită în regiunea respectivă. M-am prefăcut însă ignorant și l-am întrebat:

– Dar dumneata de unde ești?

– Din Gruzia, zise el.

Am continuat același joc și l-am întrebat:

– Ce apă e cea la care vă uitați?

El m-a privit cu atâta uluire și stupefacție, ca și cum aș fi picat din lună, dar și-a dat seama repede că eu sunt un ”străin“ și mi-a explicat:

– Asta-i Borzhomi! E cea mai bună apă din lume și locul cu cele mai frumoase fete din lume!

Ochii i s-au umezit ușor, privirea i s-a rătăcit spre tavan și luând o sticlă de pe raft, fără să-și dea seama o ținea cu două mâini, aproape de piept, ca pe un bebeluș.

În acest moment m-am simțit ca un intrus în viața lui personală și am hotărât să întrerup conversația și să-mi văd de treabă și de cumpărături.

– Încearcă totuși o sticlă de Borsec, i-am spus, iar apoi m-am îndepărtat.

Câteva minute mai târziu, în timp ce plăteam la casă, l-am văzut pe gruzin cu coada ochiului în spatele meu. Am întors capul și spre amuzamentul meu am văzut în coșul lui... patru sticle verzi de BORZHOMI!

Am înțeles atunci că bulele de gaz din Borzhomi conțin mai mult amintiri decât bioxid de carbon.